

Til Folketingets Erhvervsudvalg

MINISTEREN

Den 11. maj 2005

Folketingets Erhvervsudvalg har med skrivelse af 25. april 2005 anmodet om min besvarelse af følgende spørgsmål 22 vedr. almindelig del:

Spørgsmål 22:

”Hvis der ikke er en generel pligt til at informere om årlig rente m.v. ved lån og kreditkøb, ønsker udvalget en oversigt over de typer af tilfælde, hvor man kan undlade at give sådanne oplysninger.”

Svar:

Forbrugerstyrelsen har til brug for besvarelsen oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

”Ifølge kreditaftalelovens § 8, jf. § 9, nr. 4, skal der i en kreditaftale med fast lånebeløb gives oplysninger om de årlige omkostninger i procent. De årlige omkostninger i procent er udtryk for den samlede pris for kreditten udtrykt i procent pr. år af lånebeløbet. Ved opgørelsen af de årlige omkostninger i procent medregnes alle omkostninger ved kreditten, herunder stiftelsesomkostninger, renter, løbende provisioner og alle andre omkostninger, som forbrugeren skal betale for kreditten. Herved sikres forbrugeren let og overskuelig oplysning om, hvad et lån reelt koster.

Ved låneaftaler med variabelt lånebeløb skal der i kreditaftalen gives oplysninger om de årlige omkostninger i procent ved forskellige udnyttelser af kontoen jf. kreditaftalelovens § 8, jf. § 10, nr. 3.

Hvis det ikke er muligt at beregne de årlige omkostninger i procent, skal kreditgiveren i stedet oplyse forbrugeren om den nominelle årlige rente.

Disse regler finder anvendelse for alle forbrugerkreditaftaler, dvs. kreditaftaler, hvor en erhvervsdrivende yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i sit erhverv, når den anden part hovedsageligt handler uden for sit erhverv, jf. § 1, stk. 1. Loven gælder også for kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en ikke-erhvervsdrivende, hvis aftalen er indgået eller formidlet for kreditgiveren af en erhvervsdrivende, jf. lovens § 1, stk. 2.

Undtagelser

Ifølge § 3, stk. 1, finder kreditaftaleloven ikke anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten skal indfries senest 3 måneder efter aftalens indgåelse eller ved kreditkøb senest 3 måneder efter salgsgenstandens levering, samt ved kredit, der aftales i et retsforlig. Ifølge § 3, stk. 2, gælder undtagelsen i § 3, stk. 1 om korte kreditter ikke, hvis der er tale om et køb med ejendomsforbehold eller et kreditkøb i henhold til en aftale om kredit med variabelt lånebeløb.

Ifølge § 3, stk. 3, gælder lovens kapitel 2 om kreditgivers oplysningspligt heller ikke for kreditaftaler, hvor det samlede beløb, der skal betales, eller ved kreditaftaler med variabelt lånebeløb det samlede

beløb, der skal betales ved fuld udnyttelse af kontoen, ikke overstiger 1.500 kr. Lovens oplysningsregler i kapitel 2 gælder endvidere ikke, hvor der ikke betinges vederlag for kreditten.

Reglerne i kreditaftaleloven hviler på Rådets direktiv nr. 87/102 af 22. december 1986 (som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 98/7 af 16. februar 1998), der er et minimums-direktiv. Kommissionen har den 11. september 2002 fremsat forslag til et nyt direktiv om forbruger-kredit KOM(2002) 443. Hvis direktivet vedtages, vil det medføre en totalharmonisering af reglerne på området.

Prismærkningsloven

Endvidere følger det af prismærkningslovens § 2, stk. 1, nr. 3, at de årlige omkostninger i procent skal oplyses ved skiltning, når en vare udbydes i detailsalg med oplysning om omkostningerne ved at er-herve dem ved kreditkøb.

Ifølge bekendtgørelse nr. 902 af 12. november 1992 om oplysning til forbrugere i ekspeditionslokaler, i annoncer m.v. om indlånsrenter, afkast af indskud på gevinstkonti samt udlånsrenter og andre kreditomkostninger i pengeinstitutter, skal der jf. § 5 for udlån skiltes med den nominelle rente samt de årlige omkostninger i procent for kreditten. Bekendtgørelsen finder anvendelse for alle pengeinstitutter og undtager udtrykkeligt realkreditlignende lån.

Bekendtgørelse nr. 1228 af 21. december 1992 om oplysning til forbrugere i ekspeditionslokaler, i annoncer m.v. om renter og kreditomkostninger indeholder en tilsvarende skiltningsspligt for kreditgivere, der ikke er pengeinstitutter. Bekendtgørelsen finder ikke anvendelse på markedsføring af realkreditlån eller realkreditlignende lån.”

Lars Barfoed

/Sara Gøtske